



Nick Ervinck bij de plaatsing van zijn beeld *Egnoaber* in Emmen. FOTO JAN ANNINGA

# Spelen met ruimte in Emmen

Nick Ervinck ontwierp een monumentaal beeld voor het plein tegenover Wildlands Adventure Zoo en het nieuwe theater in Emmen. Vrijdag is de onthulling.

JOEP VAN RUITEN

Soms gebeurt alles tegelijk. Op het moment dat de Vlaamse kunstenaar Nick Ervinck op het nieuwe centrumplein in Emmen zijn beeld van de truck wil laden om het op het parkinggebouw te plaatsen, besluit iemand dat het tijd is om fontein te testen. Gevolg: natte voeten. En dat terwijl de regen soms met bakken uit de lucht valt.

*Egnoaber* heet de zeven meter hoge sculptuur die Ervinck ontwierp voor Emmen, het fantasiewoord verwijst naar het Drentse begrip voor burens. De vorm van het beeld is geïnspireerd op een kienstobbe, de grillige boomwortel die vroeger in de Drentse veenbodem kon worden aangetroffen. Het materiaal is hypermodern: pur bekleed met verschillende lagen polyester en glasvezel.

Opvallend is de gele kleur. „Kies je voor groen, dan leg je het af tegen de natuur. Kies je voor blauw, dan verlies je het van de hemel. Kies je voor grijs, dan verlies je het van de gebouwen en straat”, verklaart Ervinck. „Geel is mijn favoriete kleur. Als kind wilde ik alleen gele kleren aan. Na mijn vijftiende heb ik drie jaar op

**‘Kies je voor grijs, dan verlies je het van de gebouwen en straat’**

een kunstschool gezeten waar ik een uniform moest dragen terwijl ik les kreeg in de kleurenleer. Daar moet ik een trauma aan overgehouden hebben.”

*Egnoaber* is zijn eerste permanente, monumentale sculptuur in Nederland. Hoeveel beelden hij in de loop der jaren heeft gemaakt, weet Ervinck (Roeselare, 1981) niet. „Het moeten er tussen de 200 en 300 zijn”, schat hij. „Wat ik na 2001 heb gemaakt, wil ik nog met plezier tonen. Wat ik daarvoor maakte, laat ik liever in mijn archief zitten.”

Zoals de meeste kunstenaars begon hij met het imiteren van leermeesters. „Ik heb flink mogen proeven. Modeltekeningen, naaktportretten, fotografie, architectuur, keramiek. In het begin was Picasso een grote inspiratiebron. Daarna ben ik op zoek gegaan naar mijn eigen

stem en eigen taal en is het mijn eigen ding geworden. Ik doe ik veel met de computer en 3D-printer, maar dit beeld is manueel gemaakt.”

In Emmen stuitte hij op ‘specifieke problemen waar je als kunstenaar mee moet omgaan’. „Het budget natuurlijk, de verplaatsing van de zoo. Maar vooral de vraag hoe je dynamiek krijgt op zo’n plein. Het is zo mooi ontworpen dat het moeilijk was een goede locatie te vinden. Gelukkig was er het parkinggebouwtje dat ik als gratis sokkel kon gebruiken. Zo kon ik mijn beeld armruimte geven.”

Tot voor kort had hij nog nooit van Emmen gehoord. „Als beeldhouwer hou ik van ruimte en monumentaliteit. Daardoor was ik blij verast. Veel plaatsen zijn historisch zo gegroeid dat je vast zit aan kneuterige straatjes en gebouwtjes. Dat heeft charme, maar nauwelijks mogelijkheden. Ik ken weinig plaatsen waar ze het lef hebben om dit soort projecten te doen.”

Voor de uitwerking van zijn beeld bezocht Ervinck onder meer het archief en de bibliotheek van Emmen. „Daar werd mij verteld over de geschiedenis en het karakter van de Emmenaren. Maar ook over de aanwijzing van Emmen als industrie-

kern waardoor bepaalde boeren de schrik kregen dat ze naar de manicure moesten. Niet alles is te gebruiken, maar het is zeker zo dat je als kunstenaar moest luisteren. Je moet niet je eigen verhaal willen opdringen.”

Wie gewend is aan de beelden van Bert Kiewiet, Homme Veenema en Willem Kind, moet wellicht wennen aan de abstracte sculptuur.

„Ik wil niet iets figuratiefs doen, daar heb je fotografie voor en de beelden in het museum van Madame Tussaud”, zegt Ervinck. „Toch wil ook ik een beeld dat is geworteld in het verleden. Als kind van mijn tijd probeer ik iets aan de traditie toe te voegen.”

Ervinck hoopt dat het grote publiek *Egnoaber* in de armen zal sluiten. „Het is voor mij belangrijk dat mensen zeggen: ‘Ik vind het mooi, ik hou er van’. Maar als kunstenaar is het ook belangrijk dat mijn werk een plaats krijgt in de kunsthistorie. Wijlen Jan Hoet heeft ooit bij de onthulling van een beeld in Diksmuide filosofisch verhaal van een uur afgestoken. Na afloop kwam er een mevrouw naar mij toe die zei: ‘Ik begreep er helemaal niets van, maar uw beeld heeft mij gelukkig gemaakt’.”